

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Articolul meu, din numărul trecut al ziarului, a avut darul să impresioneze de data aceasta și oficialitatea care s'a complăcut până acum într'o lungă nepăsare.

Institutul de surdo-muți dela Focșani nu se va desființa și se pare că va face parte ca secție pedagogică pe lângă școala normală, reînființată anul trecut.

Directorul școlii normale din Focșani, d. profesor Florea, este, după cât aflu acum, un mare pedagog și deci avem toată nădejdea că școala surdo-muților va intra pe un nou făgaș roditor. Avem tot dreptul să sperăm că și Corpul didactic al școlii de surdo-muți — năpăstuită de până acum — va da un concurs prețios bunelor intențiuni ale noului director, d. Florea, în grija căruia va intra școala surdo-muților.

Destul de batjocorită a fost școala surdo-muților dela război încoace cu rezultate profund de dezastruoase pentru bieții surdo-muți, cari ieșeau din școală fără o pregătire corespunzătoare în limitele cursului primar ce se predă. Din această cauză, vedem că mai toți nu au măcar puțința de a se înțelege prin scris, cu lumea din afară.

Dorim să vedem de pe acum roadele unei sincere predări a învățământului pentru ca și surdo-muții să se poate adăpa de cultura binefăcătoare a unei lecțiuni literare care să-i înalte sufletele, desuș de obidite, iar biblioteca pe care d. colonel Vasilescu-Lascăr a donat-o prin mine societății de surdo-muți să le fie într'adevăr de folos.

V. D. Leorda

Pentru părinții surdo-muților

Față de numeroasele cereri ce ne vin la redacție din partea părinților cari au copii surdo-muți în vârstă de școală și cari nu știu de adică școlilor, le informăm și pe această cale, iată-le:

Institutul de surdo-muți Focșani.

Institutul de surdo-muți „Marele Voevod Mihai Iăși (str. Vasile Lupu 39).

Institutul de surdo-muți și orbi Regina Maria Cernăuți, (str. Aviator Gogea 4).

Institutul de surdo-mute (fete) București (calea Moșilor 36).

Institutul de surdo-muți Cluj.

Institutul de surdo-muți Timișoara (str. Doja).

Toate aceste institute sunt internate și școala de surdo-muți București din str. Știrbei Vodă fără internat.

Condițiunile de primire sunt: Copiii să aibă vârsta între 7—12 ani (se pot primi și până la 14 ani cu aprobarea onor. Ministerului respectiv).

Cererile se vor adresa până la 15 August cel mai târziu și să fie însoțite de următoarele acte: de naștere, vaccină, sănătate și paupertate pentru cei cari pretind locuri de bursieri.

Orice alte detalii rugăm a se cere la direcția institutelor de mai sus.

Proverbe

Amicul cel mai prețios este cartea bună.

*

Când nu știi să vorbești și nu ai nici auz să asculți, citește cărți, căci din citire mai multe înveți decât când vorbești și asculți.

*

Pe surdo-mut cu învățătura, iar nu cu bunuri materiale îl poți face fericit.

*

Surdo-muțul trebuie să știe că satisfacerea plăcerilor duce întotdeauna la sugrumarea vieții.

*

Mai bine să nu grăești niciodată și să socotești

mereu, decât să vorbești mereu și niciodată să nu socotești.

*

Nu averea face pe surdo-mut om, ci munca sa aduce averea.

Doctorie împotriva beției

Este șitut de toți că băutura face ravagii cumplite dela un timp încoace în țară la noi. Tărânimă improprietă după război, având pământ indelul de muncă, și-a rezervat câte un petec și pentru vie. Dar ce vie a plantat? Unele varietăți, fără selecție, care conține în produsul ei mai multă otrăvă, decât substanțe hrănitoare. Cu produsul acestor vițe, care este foarte rodnică, scoț vinul nesănătos, cu care se alimentează zilnic, otrăvind și corpul și vătămându-și sănătatea. Și nu cumose consecințele acestui rău. De aceea vedem generațiile ti-

Mai multă iubire de Țară

În primăvara acestui an am văzut laudabila hotărâre ca iubirea de țară să fie sărbătorită de întreaga populație școlară. Ziua de „Zece Mai“ și „Restaurația“ au fost sărbătorite așa cum se cuvenea.

În acest fel de serbări, se urmărește un scop cu mult mai înalt decât s'ar crede. Nu ținta distracției, cum înțeleg unii, ar fi supremă, ci o mare școală de naționalism, acest scop se urmărește în asemenea serbări.

Astăzi, când lupta pentru viață e mult mai dezvoltată ca în trecut, trebuie să ne asigurăm existența națională și puterea de viață, prin deșteptarea conștiinței naționale mai vii în popor, educând generațiile tinere cu mai multă grijă din punct de vedere național.

Că am trecut prin împrejurări grele, că am înfruntat jugul atarnării, că am reușit să devenim o Românie Mare, liberă în hotarele ei etnice, și că suntem azi chemați la un viitor strălucit, aceasta este neîndoielnic! Dar cine poate să afirme că ne aduce ziua de mâine?

Istoricul Bogdan Petriceicu Hădeu, scriind despre sentimentul național spunea: „Dezvoltarea sentimentului național arată, că popoarele ajung la vârsta lor matură și e timpul imi pare ca națiunea romană să intre în această fază a vieții serioase și cugetătoare“.

Credem că nici odată n'au fost mai potrivite aceste cuvinte de spus poporului nostru, cât generației actuale, nouă celor ce trăim și înfăptuim în România de azi.

Să pregătim dar poporul la conștiința națională, să-l pregătim pentru națiune.

Conștiința națională și dezvoltarea sentimentului național se face prin serbările de care amintim mai sus.

În afară de acestea, toate împrejurările să le profităm pentru cultivarea iubirii de patrie.

În generațiile tinere să deșteptăm în așa chip sentimentul național încât copilul român să aibă mândrie conștientă că e fiu al nației române.

Numai astfel îndreptate generațiile care ne urmează vor putea face ca poporul român să crească și să meargă mai departe.

Să nu uităm nici odată că mai trebuie făcute multe la poporul nostru, să nu credem că dacă ne-am întregit între hotare, totul s'a sfârșit.

nere de azi slăbite și vitalitatea românească în declin.

Pentru curmarea bețiilor propunem sistemul norvegian și la noi în țară.

Bețiilor să fie pedepsiți cu închisoarea. Aci, în închisoare să fie supuși tratamentului următor:

În tot timpul detenției să nu li se servească drept hrană de cât numai vin sau rachiu, din acela fabricat de ei, cu pâine înmuiată în el.

În chipul acesta, după 7-8 zile de tratament, bețivul se vindecă sigur și capătă un desigur nemărginit de băuturile alcoolice.

Sfaturi pentru frecvența școlară a copiilor surdo-muți

Pentru ca surdo-muți să devie toți știutori de carte, spre atragerea atenției părinților lor propunem următoarele:

1) Sfaturi date personal acestor părinți.

2) Profesorii și învățătorii din toate satele și orașele să stăruie din toate puterile pentru aducerea acestor copii la școlile înființate special pentru ei.

3) Profesorii de la școlile surdo-muților să dea dovadă de cea mai desăvârșită punctualitate.

4) Reputația lor să fie bună.

5) Profesorii să poarte raporturi cât mai bune ca părinții și cu elevii să se facă iubii de această.

6) Tot profesorii să apeleze la concursul autorităților pentru ajutorarea acestor suferinzi.

7) Să întocmească asociațiuni între elevi, arătându-le în mod practic foloasele acestor tovarășii, ca astfel să fie legați de aceste școli și după ce le termină, făcându-i în chipul acesta și pe ei de folos propășirei civilizației surdo-muților.

Școala Orbilor

Fără îndoială, toate infirmitățile sunt grele de îndurat, dar când ai ochii sănătoși, atunci parcă ai suferi mai ușor pe celelalte. Privirea unei ființe iubite, a unei priveliști din natură sau a unei frumuseți, te face să-ți uitați menoroșirea pentru un moment, să trăiești la fel ca oamenii întregi, și când n'ai mâini să lucrezi, când n'ai picioare să umbli sau chiar când n'auzi și nu poți vorbi.

Pentru omul orb, totul se schimbă. Viața lui este o noapte nesfârșită și un adevărat tartar de suferință.

Nu pot să uit nici odată, acel grup de orbi, care cerșeau mila prin restaurantele din centrul Capitalei, intonând cântece. Cât de mișcătoare scene produc, când ești atent la ei! Numai o clipă să stai și să gândești la chinul acestor orbi, care nu cunosc lumina soarelui, n'au văzut farmecul naturii și nu-și cunosc familia și nici lumea inconjurătoare.

Orbi, care n'au avut norocul să fie fii de oameni cu stare, să le fi asigurat existența printr'o moștenire, aceștia sunt cei mai nenorociți oameni după pământ.

Își inchipue ori cine cât chin trebuie să fie la orbul sărac, când trebuie să bătăie în întuneric, pentru a-și câștiga prin munca sa pâinea zilnică.

Această îngrozitoare situație îi determină să intinză mâna și să cerșească dela trecători.

Pentru salvarea orbilor, ca și pentru surdo-muți s'au găsit mulți oameni buni la suflet. Unii dintre binefăcători i-au ajutat materialicește, alții pe calea ușurării vieții lor, desconggestionând în chipul acesta familiile și societatea de ei.

Unul dintre binefăcătorii orbilor, care și-a închinat viața studiului educației orbilor a fost profesorul francez Valentin Haüy.

El a trăit în jumătatea doua a secolului al 18, când învățământul surdo-muților luase ființă și începuse să progreseze.

Conduc de același principiu, că un orb se poate educa prin școală ca și un surdo-mut, constatând că auzul și cu deosebire pipăitul se poate dezvolta foarte ușor la orbi, Valentin Haüy a observat cel dintâi că acestea sunt accesibile la învățătura.

Dacă cineva poate învăța să citească privind literile, cum de exemplu surdo-muții, atunci de ce să nu poată citi și orbi cu ajutorul simțului pipăitului?

Astfel Haüy a făcut primul alfabet în relief pe hârtie

groasă și a început să învețe pe orbi, folosindu-se de însușirea pipăitului.

Rezultatul a fost strălucitor. Primul elev, un tânăr orb din Paris, care pierduse vederea dela vârsta de șase săptămâni, a învățat să citească bine numai în opt luni. Lumea din mahala observându-l că știe citi, a rămas uimită întocmai ca de e un mister.

Astfel Valentin Haüy, educatorul său, s'a făcut repede cunoscut și o societate filantropică, care întreține un azil de orbi, s'a și grăbit să-l angajeze cu educația acestora.

Aci el avu posibilitatea să-și îmbunătățească metoda și să lucreze cu mai mult succes.

Mai târziu, al francez Braille, acesta însă orb și el, a reușit să perfecțeze metoda lui Haüy, gasind și mijlocul de a învăța pe orbi să scrie.

Astăzi, școala orbilor a luat ființă în toate țările civilizate, iar învățătura pentru acestea a devenit obligatorie ca pentru toți ceilalți.

La noi există un fel de școală-azil numit „Vatra Luminoasă“ în Capitala țării. La această instituție, după ce orbul sfârșește învățătura, rămâne mai departe în azil să lucreze în ateliere.

Este frumoasă inițiativa, fiindcă în timpurile de azi de șomaj, dacă ar fi reținuți în școală numai pentru dobândirea cunoștințelor necesare oricărui om, și pe urmă li s'ar da drumul, ar însemna să fie lăsați pradă mizeriei.

În țările civilizate din Apus toți orbi învață la școală și câte o meserie în care se specializează. Unii dintre ei devin buni lucrători țesători, tipografi, împletitori, etc. Alții ajung buni muzicanți. Am văzut orbi, conducători de orchestră cu renume și acordeuri de pian.

Cine dintre acei a urmărit cu atenție corul cetei de orbi vagabonde, care cântă prin restaurantele din centrul Capitalei, desigur că l-a impresionat mai mult decât ar fi ascultat un cor de oameni normali. Orbi, când exercită notele unui cântec, le memorează după semnele scoase în relief. Astfel ei ajung să execute corul mult mai unitar. Într'un singur glas și cu toată inima. Cântecele, cântate de orbi au mult mai mare efect asupra auzului auditorului.

Ca să încheiem, solicităm asistenței românești mai multă atenție și bunăvoință pentru această categorie de desmoșteniți.

Credința și devotamentul unui surdo-mut

— Urmare și sfârșit —

Intr-o după amiază Marcus se întornea dela palat și puse servitorii să-i pregătească armura. Agenor foarte marcat de aceasta îl întreba dacă nu cumva se duce la rasboi. Marcus îi răspunde că nu se duce la rasboi, dar a primit ordin dela Dioclețian să descopere sălașul creștinilor și să-i numească cu desăvârșire, fiindcă s'au primit la palat însinuir, grave în contra lor. Câțiva cetățeni s'au plâns lui Dioclețian precum să le-au dispărut copii de acasă și au învățat de acest fapt pe creștini, zicând că ei au nevoie de sangele copiilor pentru a-l jertfi D-zeului lor, din această cauză a dat ordinul să i se pregătească armura și acum se duce cu legionarii săi spre a le găsi sălașul și a-i nimici.

Agenor înțelegând toate aceste pâlă, însă își ținu firea, făcu semne lui Marcus să nu se grăbească fiindcă are să-i spuie ceva îl puse să dea drumul legionarilor sub cuvânt că amână expediția. Marcus la rândul său era foarte mirat, însă îi făcu pe voe lui Agenor. După acestea Agenor îl lua pe Marcus în alta cameră și-i spuie: Fiul meu! Astăzi vei merge cu mine în lăcașul creștinilor. Marcus foarte mirat îl întreba: Cum tu știi unde e lăcașul lor? Da! Știu unde e și-l vei vedea și tu, precum îi vei vedea și pe creștini și te vei încredința cu ochii tăi de neadevărul celor spuse la palat în contra lor.

Era în noaptea învierii Mântuitorului. Marcus și Agenor înveliti în pelerine lungi cu glugile trase aproape peste ochi se îndreptau spre marele catacombe în fundul carora creștinii de frica prigonitorilor își săvârșeau în taina serviciul-divin. Ei mergeau aproape lipiți unul de altul; peste tot era întineric iar liniștea nopții era arare ori turburată de câte vre-un trecător intarziat. Ajunseră în apropierea porții. Apune. Agenor spre mirarea lui Marcus, o luă spre stanga și după un mers de câteva minute, intrară într-o casă aproape pustie. Agenor se îndreptă spre atrin unde la lumina unei torțe deschise un chipeng și luându-l pe Marcus de mână coborîră câteva trepte și apoi o luară pe un coridor îngust în care merseră o jumătate de oră, apoi coridorul coter spre dreapta, unde Agenor se opri și luând o piatră de jos; bătu cu ea de trei ori în zidul din fața sa.

Scurt după asta Marcus auzi alte bătaii similare de după pelete și în același moment și'n același moment se deschise o ușiță ascunsă în locul unde stătea Marcus și Agenor se umplu de o lumină orbitoare ce provenea dela făcliiile miilor de creștini adunați la locul de rugăciune, aerul fu îmbalsămat de miros de smirnă și tămăie, iar auzul lui Marcus fu plăcut impresionat de duoasele cântece de slavă ale creștinilor. Agenor îl luă de braț pe Marcus și trecu în lăcașul divin. Marcus își roti ochii în toate părțile; creștinii pare se că nici nu băgase de seamă pe noii sosiți, erau toți adânciți în cătece de slavă și rugăciuni. Deodată ochii i se înroșiră peste măsură de uimire când recunoscu într'un bărbat mai în vârstă, ce cu capul aplecat își rostea smerit în șoptă rugăciunile pe consului Sibertinius dimpreună cu soția și fiica sa Lucia, ce trecea pe timpul acela drept cea mai frumoasă și mai virtuoasă fecioasă a imperiului roman. Lucia ridică capul și fără vrea ei privirea i se încrucișă cu a lui Marcus. Amândoi simțiră pentru o clipă că se clatină pământul cu ei. Lucia însă revenindu-și mai repede, îi zâmbi dulce și nevinovat, apoi întoarse capul și-i urmă cu smerenie rugăciunile. Agenor prinse la toate acestea și știa ce se petrece în sufletul lui Marcus.

Sosi și clipa învierii Mântuitorului. Bătrânii preoți ce slujiau la altarul improvizat spuseră către mulțimea credincioșilor: „Hristos a înviaț irăților”. Creștinii răspunseră toți într'un glas: „Adevarat a inviat”. După aceasta ei se îmbrățișară dându-și frățești sărutări. Agenor prinse acest moment și luându-l de braț pe Marcus, îl împinse ușor spre Lucia. Lucia observa gestul lui Agenor și sfiala lui Marcus

se îndreptă ea spre el și privindu-l cu blândețe îi rosti „Hristos a înviaț frate”, îi cuprinse capul în mâini și-l sărută pe amândoi obraji. Marcus simți că amețește și fără să vrea rosti și el: „Adevarat a inviat soro” și o sărută la rându-i. Lucia cu un gest ușor se lupse de lângă ei și se întoarse în cercul părinților ei cari habar n'aveau că Marcus e printre ei. Serviciul divin terminat, creștinii eșiră din catacombe îndreptându-se în liniște fiecare la casa sa. Marcus ajuns acasă ceru lui Agenor să-i dea explicații asupra religiei creștine. Agenor îi povesti despre Dumnezeu, despre Isus, nașterea, viața, pildele, moartea și învierea Sa. Marcus ascultând fu adânc impresionat și simțea cum învățăturile lui Agenor prind rădăcini în inima sa.

El întreabă pe Agenor dacă nu e cumva și el creștin Agenor îi răspunde că e creștin de mic copil și că și tatău său era creștin. Marcus îl întreabă dacă îl cunoaște pe Sibestinius. Agenor îi răspunde că toți creștinii sunt frați, fie ei sclavi sau consuli și prin urmare îl cunoaște și pe Sibestinius în care comisie e foarte bine văzut. Marcus de cum auzi aceste ceru să-i dea explicații asupra Luciei, simțind cum îi amintea obraji pe locul unde a primit din partea ei frățeștile sărutări. Agenor îi răspunde că întreaga familie a lui Sibestinius sunt unii dintre cei mai buni creștini, dar cu toate acestea frumoasa Lucia îi întrece pe toți prin mărinimia și bunaamăntate ei fără de margini.

Nu e zi în care să nu facă fapte demne de laudat, ajută din toată inima pe cei săraci și nu se pricepe nimeni mai bine ca ea de a mângăia pe cei îndurerăți. Marcus înțelegând toate acestea simți cum îi bate inima în pieptul de-i da să easă afară; simți că o iubește cu adevarat pe Lucia și că n'ar putea trăi fără ea, cuprinzându-și în brațe pe bătrânul prieten îl sărută pe obraji, două lacrimi mari se prelinsesă din ochii lui Agenor, el nu știa ce se petrece în sufletul stăpânului său. A doua zi se duse în casa lui Libertinius și ceru mâna Luciei pentru stăpanul său. Libertinius foarte mirat de aceasta o puse lui Agenor să-i iubește și el pe Marcus fiind unicul dela palat care are intradevăr o inimă nobilă și sinceră și că e foarte încântat de ceiace îi propune Agenor dar precum știe și el Lucia e creștină iar Marcus păgân așa că o căsătorie între ei nu poate avea loc. Agenos la aceste li povesti despre prima întâlnire a Luciei cu Marcus despre poveștile sale date lui precum și datorită faptului ca Marcus o iubește cîn tot sufletul pe Lucia, a devenit și el creștin cu toată inima. Auzind acestea Libertinius trimise pe Agenor după Marcus care sosi într'un suflet.

Bătrânul Libertinus puse mâna fiicei sale în a lui Marcus și-i binecuvântă; lacrimi de bucurie și fericire se prelinsesă din ochii lui Marcus și ai Luciei. Câte-va zile în urmă Libertinius oficia în catacombe logodna fiicei sale cu Marcus în timpul căreia Marcus cu toți ai casei sale se încreștimară primind botezul.

În acest timp Marcus fu pârât la Dioclețian de un dușman al său care descoperise locul de rugăciune al creștinilor și-l văzuse și pe el printre ei, fu pârât precum că și el e creștin și deci le ține parte lor și din această cauză a dat drumul legionarilor și n'a luat nici o măsură contra lor, neindeplinind ordinul imperatorului. Lui Dioclețian nu-i venea a crede urechilor cele auzite dela Marius știind că acesta este dușmanul neîmpăcat a lui. Trimise deci să-l cheme pe Marcus. De cum se prezintă Dioclețian îi spuie: fiule (așa îl numise el pe Marcus spre disperarea celorlalți generali) spune că nu e adevarat ceiace spune Marius că nu ești creștin! Stăpâne. Tu nu ai auzit minciuni din gura mea deci îți voi spuie și de data aceasta adevărul. Da! sunt creștin și cu toate acestea îți sunt credincios ție și patriei mele. Marius și alți generali ce erau de față strigară: Stăpâne nu asculta de vorbele lui, pune de-l închide și să-l dăm la fia-

re, un creștin ce bea sângele copilor noștri și nu asculta de ordinele tale nu poate fi credincios nici ție și nici patriei. Dioclețian îl ubea dn suflet pe Marcus și ar fi dorit să-l scape dar cu toate acestea nu putea fiindcă el singur recunoscuse că e creștin

Puse de-l creștă pe Marcus și petoți ai casei sale precum și pe Sibestinius iar Marius descoperind locașul de rufăciune al creștinilor avu de grijă să umple toate închisorile romane cu ei. Toți fură condamnați la moarte prin a fi sfașiți în fel și chip de fiarele sălbatece aduse anume pentru aceasta. Marcus cu ai săi avu fericirea să cadă în aceeaș celulă cu familia lui Libertinus. Tot timpul Marcus ține de mână pe Lucia și-și șopteau cuvinte dulci și de credință într-o viață mai fericită lângă Hristos unde aveau să meargă în curând. Marcus a căutat de nenumărate ori să înduplece temnicerii pentru a-i scăpa viața Luciei care deși era periclită lângă el totuși o vedea cum se ofilește pe zi ce trece din cauza umezelii închisorii și a răului tratament însă nu-i reuși. Lucia îi văzu eforturile și-i spuie lui Marcus să nu mai încerce a o scăpa căci ea fără el nu va pleca nici odată și că e fericită și moară amândoi. În timpul acesta Agenor îi privea și inima i se sfașia în piept de durere. Se ruga lui Dumnezeu să facă o minune și să-i scape aceste ființe care lui erau mai scumpe decât ochii lui. D-zeu îi ascultă ruga.

Sosi și marea zi a osândeii cercul era arhi plin de cetățeni romani cari făceau o gălgăie infernală distrându-se la vederea cumplitelor chinuri ale creștinilor. Creștinii fură scoși cu miile din închisori și aruncați pradă fiarelor în arena circului. Nu era nimeni cruțat bătrani, tineri, femei și copii ce tipau la vederea fiarelor erau prinse și măcelăriți de fiaroasele făclii ale bestiilor. Arena circului avea aspectul unei groaznice marelui în care roșunile erau inversate, creștinii fiind jertfite, iar animalele casapii lor.

Sosi și rândul lui Marcus cu ai săi. Arena fiind un lac de sânge fu curățată din nou și presărată cu nisip. Marcus strâns îmbrățișat de Lucia pășeau agale dar totuși cu curaj spre arena morții lângă ei Agenos cu capul plecat părea mai bătrân cu încă șase zeci de ani de chinurile sufletesti ce le îndura, el nu contenea cu rugămintea către D-zeu să-i scape pe cei scumpi ai săi. Pășiră în circ. Poporul roman de cum îl văzu pe Marcus și Lucia, el intruchipau dou virtuți ale imperiului roman, dreptate și bunătate rămase mut de admirație. Mai întâi se auzi o voce răsleată: Ertare lui Marcus și Luciei. Alte i se aliă apoi alte și scurt timp după asta tot cercul ceru în genere ertare pentru Marcus Lucia și ai lor.

Diachetan neștiind ce să facă fiind sfătuț de Marius făcu semn că vrea să vorbească pe dată toți amuțiră, Dioclețian se adresă lui Marcus. Marcusle poporul te iubește și cere iertare pentru tine și a-i tăi, iată ce îți voi da atunci când bătrânul tău servitor surdo-mut își va căpăta auzul și graiul. Agenor înțelese de pe buzele lui Dioclețian cele spuse de el și se rugă lui D-zeu. Doamne dă-mi numai pentru o clipă cele ce mi le-ai luat să pot scăpa viața a lor mei și apoi iama cu totul la tine.

Și... minunea se infăptui. Agenor simți cum i se desleagă limba și i se desfunda urechile. Îndreptându-și privirea spre Dioclețian îi spuie: Iată D-zeu mi-a edsfundat urechile și mi-a deslegat limba ca să-ți pot spuie: Temete crunt Dioclețian de ziua ceia de apoi. Mult sânge nevinovat ai vărsat și-ți va sosi și ție în curând ziua judecării. După aceste cuvinte Agenor îmbrățișă într-o privire plină de dragoste pe cei scumpi lui căzu în brațele lui Marcus și muri.

D-zeu i-a îndeplinit întocmai rugămintea. Dioclețian înspăimântat peste măsură de cele auzite și cum poporul începu să vocifereze din nou ridică degetul mare al mâinei drepte în semn de ertare. Poporul începu să aclame pe Marcus și pe Dioclețian. În

timpul acesta Marcus cu ai săi ridicară trupul credincioșului Agenor îl scoaseră afară din circ și-l înmormântară după datina creștină. După aceste Marcus slobozi toți robii săi își vându toate bunurile din Roma și se stabili cu a-i săi și cu Libertinius pe o moșie

deportată din Dacia Aureliană, unde trăi împreună cu ai săi și cu scumpa-i femeie până la adânci bătrâneți, aducându-și întotdeauna aminte că fericirea lor o datorează credinței și devotamentului bătrânului lor prieten surdo-mut Agenor.

AURELIAN POPOVICI

Să ne înveselim

— „De! Ce să fac. Nu prea bine... M'am însurat...”
— „A! noroc să-ți dea Dumnezeu și ceasul cel bun”

— „Nu prea bun, fiindcă am întâlnit o viespe de femeie...”
— „Atunci... n'ai avut noroc”

— „Ba, ce să zic, am luat barem zestre”

— „Apoi tot e bine”

— „Ba nu tocma' căci am pierdut banii la o bancă, dar în schimb am rămas cu o casă”

— „Așa? Atunci tot e bine”

— „Ba nici decum, fiindcă mi-a ars casa”

— „Atunci e rău”

— „Nici asta n'a fost rău”

— „Dece?” rămase mirat surdo-mutul.

— „Fiindcă odată cu casa a ars nevastă-mea”, răspunde liniștit celălalt surdo-mut.

La ares

Un inspector de poliție, inspectând localul unei circumscripții polițienești, între alți indivizi dă și peste un surdo-mut. Întrebând pe fiecare împarte, de ce este arestat, când ajunge la surdo-mut, îl puse să-i răspundă pe o hârtie, pentru ce a fost arestat

Surdo-mutul scria:

„... pentru că am găsit o pungă cu bani

— „Și pentru atâta lucru ai fost arestat?”

— „Da! (Însă... eu am găsit punga înainte de a o fi pierdut proprietarul ei” scrisse mai departe șmecherul surdo-mut.

AVIZ

Atelierul sculptorului V. DIMITRIU - LEORDA din Calea 13 Septembrie nr. 8, execută cu prețurile cele mai convenabile statui, busturi în marmură și bronz; monumente istorice și funerare, în marmoră, piatră și granit; plăci comemorative și diferite lucrări arhitectonice.

Adevăr către amicii surdo-muți

Pe cât timp vei fi fericite mulți amici vei numără, Dacă soarta-ți va fi'n contră, singur, ei te vor lăsa. La această veritate, din vechime moștenită Dați-mi voe să adaug: fugi de clică părăsită. Când te vede c'ai avere nu-ți dă pas să faci nimic, Abia soarele răsare și te cată un amic. Ești la masă, la plimbare? Sateliți te înconjoară Până te trezești că punga, c'a rămas de tot ușoară. Lumea umbală după tine, de femei ești adorat, Ce mai farmec! Ce deliciu! Ce nespuse fericire! Ai ajuns la tot ce omul ar putea să mai respire. Zilele-ți sunt fericite, pline de iluziuni Și amicii te'nconjoară cu amabile minciuni. Cei puternici la nevoie multe lucruri îți promit Și rămâi ca biata barză, cel puțin neșturat. Prin bilete mulți te roagă să le dai cu'mprumutare, Câte-o sumă potrivită, după cum e fiecare. După plac îți vorbesc cu toții, te iubesc aprinzi de foc Dacă răzi ei rād cu tine, dacă joci se prind în joc. Sunt în tine multe specii, de ființe pe pământ Însă amici nu-mi vine-a crede, că pe timpul nostru sunt. Ce să spun? În aste timpuri, interesul, egoismul, Au stins abnegațiunea, sentimentul, eroismul, Nimeni nu te mai cunoaște, dacă n'ai să dai nimic. Mai mult încă, te trădează, și te vor un umilit Vor să pierzi cu totul urma, și trecut și viitor Prin dispreț și paci ență, nimici-vor 'n planul lor? Dar ce de atâta grije, când nu e așa pericol Fiindcă planul piere'n haos, ca un fum ce e ridicol?